

ΝΟΜΠΛ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SONS OF ZEUS
Από τις Εκδόσεις Thomas Dunne Books, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι γιοι του Δία**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Noble Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Noble Smith, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Diana Hirsch/Getty Images,
www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0325-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

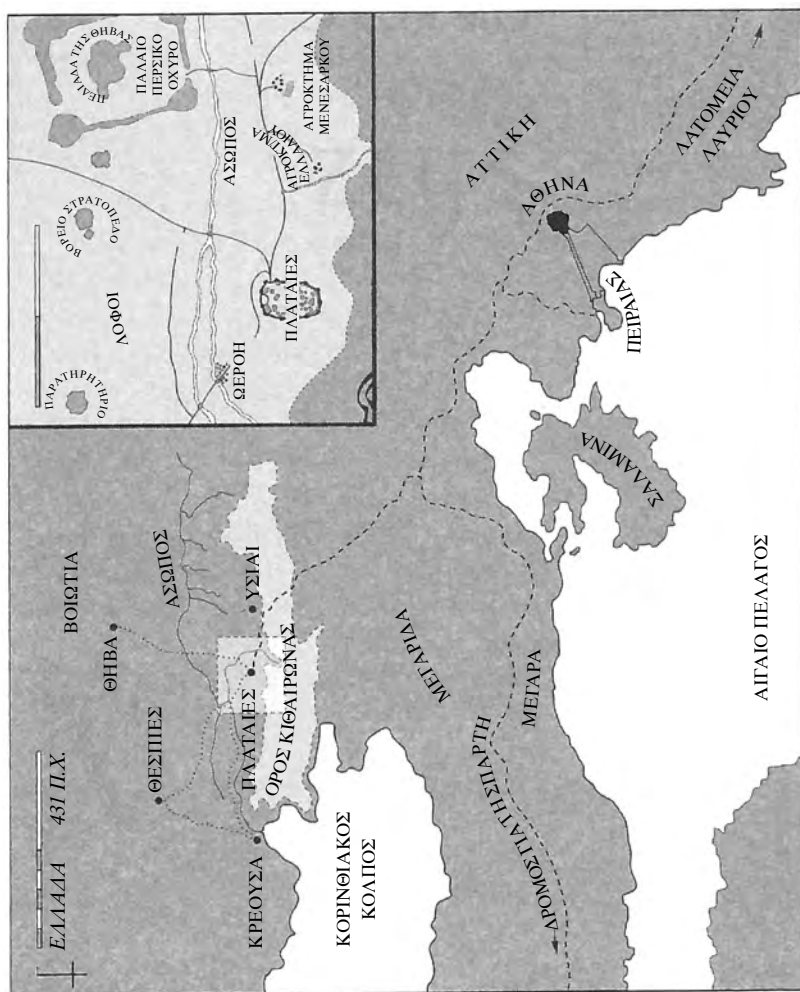
ΝΟΜΠΑ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑ

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

Για τον Γιολχάνν

Οι *Γιοι του Δία* είναι ένα έργο μυθοπλασίας εμπνευσμένο από ιστορικά γεγονότα. Έτσι, για τις ανάγκες της πλοκής, το ιστορικό υλικό εμπλουτίζεται με πρόσωπα, τοπωνύμια, γεγονότα και άλλες λεπτομέρειες που αποτελούν προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα.

Πρόλογος

Εκείνη την καυτή καλοκαιριάτικη μέρα ο θεός του Θανάτου βρισκόταν στο Στάδιο. Ήταν ένας από τους σαράντα χιλιάδες ανυπόμονους άντρες που, ποδοκροτώντας, φώναζαν από τις κερκίδες να ξεκινήσουν οι αγώνες. Αυτό θα έλεγαν οι πολεμιστές πολλά χρόνια αργότερα –κατά τη διάρκεια του ατελείωτου πολέμου ανάμεσα στην Αθήνα και στη Σπάρτη– όταν συζητούσαν για τον δυσοίωνο αγώνα μεταξύ δύο θρυλικών αντιπάλων, του Ταύρου και του Κενταύρου.

Πυκνά σύννεφα από αιμοβόρες μαύρες μύγες ταλαιπωρούσαν αθλητές και πλήθη όλη την εβδομάδα – έκοβαν μικροσκοπικά κομμάτια από τη σάρκα τους και ρουφούσαν το αίμα τους. Κανείς δεν είχε ξαναδεί τόσα απαίσια έντομα στην Ολυμπία. Οι λογικοί άνθρωποι πίστευαν ότι τα είχε φέρει ένας δυνατός αφρικανικός άνεμος. Οι δεισιδαίμονες ότι είχαν βγει μέσα από τη γη, από ερεβώδη ανοίγματα που επικοινωνούσαν με τον Κάτω Κόσμο – ξεκάθαρο προμήνυμα θανάτου.

απόσπασμα παπύρου από τη *Χαμένη Ιστορία*
του Πελοποννησιακού Πολέμου, γραμμένη
από τον «Εξόριστο Συγγραφέα»

440 π.Χ. Ογδοηκοστή πέμπτη Ολυμπιάδα

Ο Νικίας μπορούσε να καλπάσει σαν τον βοριά, να πετύχει μια κοκκινόχρηνα στο φτερό με ένα μόνο τράβηγμα της σφεντόνας του, να

σπάσει το καλάμι ενός άντρα με μία κλοτσιά και να σκοτώσει αλογόμυγα σε τοίχο με το βούνευρό του από απόσταση τριών μέτρων.

Ήταν οκτώ ετών.

Έτσι μεγάλωναν τα αγόρια στις απέραντες κοιλάδες βόρεια του θρυλικού Κιθαιρώνα. Οι γυναίκες της Βοιωτίας γεννούσαν αγωνιστές. Οι πρόγονοι του Νικία είχαν επιβιώσει μετά τις επιδρομές των λαών της θάλασσας, είχαν ανατρέψει την τυραννία για να ιδρύσουν τη δημοκρατική πόλη-κράτος των Πλαταιών και είχαν αποκτήσει τη μεγάλη και τρανή Περσική Αυτοκρατορία από τις ίδιες τις πύλες της ακρόπολής τους.

Όταν γεννήθηκε ο Νικίας, ο πατέρας του τον σήκωσε ψηλά στον ουρανό και φώναξε στον Δία πως οι Πλαταιείς είχαν αποκτήσει άλλον έναν ήρωα. Τρία χρόνια αργότερα, το μικρό αγόρι κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του την τεφροδόχο του πατέρα του. Άλλος ένας Πλαταιεύς ήρωας είχε χάσει τη ζωή του στο πεδίο της μάχης.

Ο Νικίας ήταν ψηλός για την ηλικία του και όμορφος. Οι αρθρώσεις των δαχτύλων του ήταν γεμάτες κακάδια και πληγές, όπως όλων των επίδοξων πυγμάχων, τα μακριά κατσαρά μαλλιά του ξανά από το άγγιγμα του ζεστού ελληνικού ήλιου, τα μάτια του είχαν το χρώμα της θάλασσας και το κουτσοδόντικο χαμόγελό του έκλεβε καρδιές. Ζούσε για το παγκράτιο – το διάσημο αρχαιοελληνικό άθλημα που συνδύαζε την πυγμαχία με την πάλη.

Και δεν είχε έρθει τόσο δρόμο από τις Πλαταιείς στην ιερή πόλη της Ολυμπίας με τον παππού του –περίπου τριακόσια χιλιόμετρα χωματόδρομος!– απλώς και μόνο για να κάθεται στην αποπνικτική σκηνή με τους δούλους που φρουρούσαν τις αποσκευές, χτυπώντας μύγες με το μαστίγιό του για να σκοτώνει την ώρα του. Ιδίως όταν εκεί έξω στο Στάδιο θα ξεκινούσε σε λίγο η σπουδαιότερη αναμέτρηση στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων! Θα έρχονταν αντιμέτωποι δύο αήττητοι παγκρατιαστές, δύο θανάσιμοι εχθροί, οι πόλεις-κράτη των οποίων βρισκόταν σε πόλεμο εκατό ολόκληρα χρόνια. Αίμα και εκδίκηση. Και μόνο που το σκεφτόταν, του ερχόταν να τραβήξει τα μαλλιά του από την απελπισία.

«Μα πώς τους ήρθε να απαγορεύσουν σε νεαρά αγόρια να πα-

ρακολουθούν το παγκράτιο αγώνισμα;» σκεφτόταν οργισμένος και σχεδόν έβγαζε καπνούς από τα αυτιά. Λες και δε διέφεραν από τις γυναίκες και τους δούλους. Ήξερε πως ο παππούς του θα τον έγδερνε ζωντανό όταν μάθαινε ότι τον είχε παρακούσει, μα δεν τον ένοιαζε. Όρμησε έξω από τη σκηνή και κατευθύνθηκε προς την αγορά, περνώντας μέσα από το πλήθος όπως η αλεπού στο χωράφι με τα στάχυα, σφίγγοντας στο χέρι το κουλουριασμένο του μαστίγιο.

Ώσπου να φτάσει έξω από την είσοδο του Σταδίου, του είχε κοπεί η ανάσα και το στόμα του είχε στεγνώσει. Κοίταξε ολόγυρα και είδε αμέτρητους θεατές να συρρέουν στις πύλες, άντρες από όλη την Ελλάδα αλλά και από πολύ μακριά, από τις αποικίες στην Αίγυπτο και στην Περσία.

Του ήταν πολύ εύκολο να ξεχωρίσει τους πολίτες της δημοκρατικής Αθήνας, αυτούς τους κυρίαρχους των θαλασσών, με τον τεράστιο, ανίκητο στόλο των τριήκρων πολεμικών τους πλοίων. Ήταν άντρες αρχοντικοί, μεγαλόσωμοι και μυώδεις, με κορμουςασιά και πρόσωπο ηρώων, καλοντυμένοι μέσα στα κομψά λινά τους ενδύματα, ενώ τα μαλλιά τους ήταν σπαστά και τα γένια τους κοντοκουρεμένα. Η Αθήνα ήταν σύμμαχος των Πλαταιών, έλεγε πάντα ο παππούς, αλλά οι Αθηναίοι δεν έμοιαζαν και τόσο φιλικοί.

Το μάτι του έπεσε πάνω σε μια παρέα Σπαρτιατών. Βλοσυροί και ψηλόλιγνοι, με ανάρμοστα μακριά και γυναικεία, σκουρόχρωμα μαλλιά. Εξόν από τους λερωμένους και ξεφτισμένους κόκκινους μανδύες τους, ήταν γυμνοί. Ήταν τόσο τρομακτικοί πολεμιστές, μεγαλωμένοι σε αγέλες, όπως οι λύκοι, που κανένας ελληνικός στρατός δεν τολμούσε να αναμετρηθεί μαζί τους στο πεδίο της μάχης. «Ποτέ μην καταπατήσεις όρκο και ποτέ μη γυρίσεις την πλάτη σου σε Σπαρτιάτη», συνήθιζε να λέει ο παππούς του. «Και να φοβάσαι τη δουλεία πιότερο και από τον θάνατο».

Πενήντα χρόνια πριν, Αθηναίοι και Σπαρτιάτες είχαν ενώσει τις δυνάμεις τους με τις Πλαταιές προκειμένου να εκδιώξουν τον Πέρση βασιλιά Ξέρξη. Τώρα όμως τρώγονταν σαν τα σκυλιά πάνω από το ίδιο κόκαλο, την Ελλάδα. Μα ο Νικίας δεν καταλάβαινε το γιατί. Και γιατί δεν έκοβαν το κόκαλο στη μέση;

Επιχείρησε να τρουπώσει στο Στάδιο με μια ομάδα Μακεδόνων ιππηλατών που ήταν περίπου στο ίδιο ύψος με αυτόν. Τον είδε όμως ένας φρουρός, τον τραβήξε έξω και ζωγράφισε ένα κόκκινο Χ πάνω στον χιτώνα του για να δείξει ότι του είχε απαγορευτεί η είσοδος.

Ο Νικίας βλαστήμησε κι έτρεξε προς την αντίθετη πλευρά του αχανούς Σταδίου, όπου είχαν κατασκηνώσει οι φτωχότεροι επισκέπτες στη σκιά του βόρειου τοίχου. Εκεί υπήρχαν προαγωγοί και πόρνες, μάντεις και μάγοι, κακόφημα οينوπωλεία και πορνεία σε αντίσκηνα. Ο τόπος βρομοκοπούσε κάνναβη, καμένο ξύλο και λίπος από κρέας που ψηνόταν. Ο Νικίας έβγαλε τον χιτώνα του, τον πέταξε στην άκρη και έμεινε μόνο με το ζώμα*. Ένας παχύσαρκος Θρακιώτης προαγωγός με δερματόστικτα μπράτσα άρπαξε τον Νικία από τον λαιμό και τον έσφιξε δυνατά.

«Τι κάνεις εδώ, ομορφούλη;» ρώτησε ο προαγωγός, σπρώχνοντας τον Νικία κοντά σε μια σκηνή μέσα στην οποία ανθρώπινα κορμιά σπαρταρούσαν συνοδεία οργιαστικής μουσικής.

Ο Νικίας πάτησε με δύναμη το πόδι του προαγωγού και ο Θρακιώτης μούγκρισε και τον άφησε. Το αγόρι τραβήχτηκε πίσω, ξεδίπλωσε το μαστίγιό του και χτύπησε με αυτό στο πρόσωπο τον άντρα. Ο προαγωγός ψηλάφισε το αντί του, είδε το αίμα στα δάχτυλά του και ούρλιαξε από τον πόνο. Φώναξε τα πρωτοπαλικάρά του, που όρμησαν κραδαίνοντας τα ρόπαλά τους. Ο Νικίας έφυγε σαν βέλος προς την κατεύθυνση του Σταδίου και προς τα θεόρατα τοιχώματά του. Ανέβηκε στην κορυφή ενός υπόστεγου που ήταν χτισμένο στη βάση του Σταδίου, κλότσησε μακριά τα σανδάλια του, τύλιξε το μαστίγιο γύρω από το μπράτσο του κι ύστερα βάλθηκε να σκαρφαλώνει πατώντας στις ρωγμές του πέτρινου τοίχου με την ευελιξία σαύρας.

Κανείς δεν είχε το θάρρος να τον ακολουθήσει. Απλώς περίμεναν να πέσει και να φάει το κεφάλι του. Όμως ο Νικίας είχε αναρ-

* Ζώμα (αρχ.): το κοντό ύφασμα γύρω από την περιφέρεια που φορούσαν οι αθλητές της πυγμαχίας και οι πολεμιστές. (Σ.π.Μ.)

ριχηθεί σε πολύ πιο δύσκολους και απόκρημνους γκρεμούς στον Κιθαιρώνα όταν ακόμη δεν είχε κλείσει τα έξι, με την παρότρυνση του παππού του, ο οποίος καμάρωνε όταν ο εγγονός του έκανε κάτι τόσο παράτολμο και γενναίο. Σε ελάχιστα λεπτά βρισκόταν στην κορυφή και ατένιζε τους σαράντα χιλιάδες θεατές και την αδειανή ακόμη παλαίστρα από κάτω. Ένας συνδυασμός οσμών τον χτύπησε στο πρόσωπο – η αψιά δυσωδία των άπλυτων αντρών και η ψαρίλα από τους πάγκους των πλανόδιων πωλητών.

Κύλησε ως το χείλος του τοίχου και έπεσε πάνω στις ξύλινες κερκίδες, ξαφνιάζοντας κάτι Αθηναίους που τραγουδούσαν πατριωτικούς ύμνους για την πόλη τους: «Οι μύγες όσο πάνε και μεγαλώνουν», είπε ένας εξυπνάκιας και έσπρωξε τον Νικία. Το αγόρι σύρθηκε ως έναν από τους διαδρόμους και κατέβηκε σαράντα σειρές τρέχοντας, ώσπου έφτασε στο ξύλινο κιγκλίδωμα στην περιφέρεια της παλαίστρας.

Ένας αλλόκοτος αχός ανέβηκε από τα στήθη των θεατών – η πανάρχαια πολεμική ιαχή σαράντα χιλιάδων αντρών που φώναζαν ελευθερία: «Ελελεύ! Ελελεύ! Ελελεύ!» Ο χαώδης αυτός ήχος σχεδόν παρέλυσε τον Νικία.

«Ο Κένταυρος της Θήβας!» ανάγγειλε ένας σαλπικτής.

Ο Δαμοκλής ο Θηβαίος μπήκε στην παλαίστρα κάτω από τις βροντερές κραυγές και το χειροκρότημα των οπαδών του. Τα αμυγδαλωτά του μάτια, οι βόστρυχοι της γενειάδας του και τα μακριά μαλλιά του θύμισαν στον Νικία τους σκαλιστούς φρουρούς των ναών από τις παλιές εποχές. Ο κορμός του ήταν σμιλεμένος με μυς και είχε πόδια στιβαρά λες και ήταν κέλης. Εύκολα καταλάβαινε κανείς γιατί τον είχαν ονομάσει Κένταυρο. Ήταν ίδιος με το αρχαίο εκείνο πλάσμα και εξίσου θανατηφόρος. Ο τελευταίος αντίπαλός του στο παγκράτιο είχε συρθεί από την παλαίστρα με σπασμένο τον λαιμό.

Μίσος κυρίευσε τον Νικία στη θέα αυτού του άντρα. Ίσως να ήταν αυτός ο Θηβαίος που είχε σκοτώσει τον πατέρα του στη Μάχη της Κορώνειας. *Θα πάω να πνιγώ αν κερδίσει σήμερα ο Δάμοκλής*, σκέφτηκε.

«Ο Ταύρος των Πλαταιών!» φώναξε ο σαλπικτής από την απέναντι πλευρά και το στομάχι του Νικία σφίχτηκε.

Σχεδόν το μισό Στάδιο ζητωκραύγασε έξαλλα καθώς ο Μενέσαρκος –ήρωας των Περιοικών Πολέμων, στρατηγός των Πλαταιών– μπήκε και προχώρησε με δρασκελιές όλο αγαρμοσύνη γύρω από τη μικρή αμμουσκέπαστη παλαιόστρα χαιρετώντας το πλήθος. Ήταν γυμνός, όπως και ο Δαμοκλής, και, στα πενήντα έξι του, έξοχο δείγμα μακροβιότητας. Το φαρδύ του σώμα ήταν μυώδες και ηλιοκαμένο, αφού όργωνε χρόνια τη γη στο κτήμα του και εκπαιδευόταν με πολεμικά όπλα στο γυμναστήριο. Τα μαλλιά και τα γένια του –που αρνούσαν να γκριζάρουν– φάνταζαν πιο μαύρα και από τη λάμψη μιας τεφροδόχου. Στη διάρκεια των πέντε ημερών των αγώνων, και ώσπου να φτάσει στον τελικό, είχε εξολοθρεύσει όλους τους αντιπάλους του, είχε σπάσει δύο σαγόνια και έναν αγκώνα, είχε συνθλίψει μια κλείδα και είχε συλλέξει μια χούφτα δόντια.

Ο Νικίας λάτρευε τον Ταύρο περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Ήταν ένας θεός επί της γης. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι θα κατατρόπωνε τον τυχάρπαστο Θηβαίο. Παρακολουθούσε με προσοχή τους δύο αθλητές να γυροφέρνουν ο ένας τον άλλο σαν σκυλιά που γρύλιζαν.

«Με θυμάσαι;» άκουσε ο Νικίας τον Δαμοκλή να φωνάζει από την παλαιόστρα, με το πρόσωπό του παραμορφωμένο από ένα λοξό χαμόγελο. «Συναντηθήκαμε μετά τη Μάχη της Κορώνειας, στο ξεδιάλεγμα των νεκρών».

«Μια χαρά θυμάμαι, Θηβαίε», απάντησε ξερά ο Μενέσαρκος. «Όπως θα θυμάσαι κι εσύ τις γροθιές που θα σου ρίξω σήμερα».

«Μπορεί και να σε ξαναδώ να κλαις σαν γυναικούλα», είπε ο Δαμοκλής. «Όπως τότε, μετά τη μάχη. Τι έχασες εκείνη την ημέρα; Τον αγαπημένο σου ασπιδοφόρο; Πώς τον έλεγαν;»

Χίμηξαν ο ένας πάνω στον άλλο σαν αχριογούρουννα στο δάσος, χτυπώντας ο ένας πάνω στο στήθος του άλλου. Το πλήθος ξεσηκώθηκε, ύψωναν τις γροθιές τους και φώναζαν προτροπές. Οι δύο κριτές του παγκρατίου, κρατώντας μακριά ραβδιά από καλάμια, όρμησαν στην παλαιόστρα και αμέσως χώρισαν τους παλαι-

στές πριν πιαστούν στα χέρια. Οι κριτές ήταν υπεύθυνοι για την ομαλή διεξαγωγή του αθλήματος εντός μιας παλαιότερας με διαστάσεις τρία επί τέσσερα μέτρα. Έλεγξαν τις γροθιές του Μενέσαρκου και του Δαμοκλή ώστε να βεβαιωθούν ότι δεν έκρυβαν σιδερένιες ράβδους ή καρφιά, και τους προειδοποίησαν ότι απαγορεύονταν τα δαγκώματα και οι επιθέσεις στα μάτια. Έπειτα, χτυπώντας εθιμοτυπικά τους αντιπάλους στην πλάτη, οι κριτές φώναξαν ταυτόχρονα: «Τώρα! Τώρα!»

Ο Μενέσαρκος και ο Δαμοκλής γυρόφεραν πάλι ο ένας τον άλλο κουνώντας τις γροθιές τους πάνω κάτω. Επιχείρησαν κάποιες δοκιμαστικές κινήσεις κι ύστερα αντάλλαξαν δυνατά χτυπήματα που θα λύγιζαν έναν απλό άνθρωπο. Το κοινό των σαράντα χιλιάδων θεατών ξέσπασε ταυτόχρονα σε κραυγές. Ο παρατεταμένος αυτός βρυχηθμός ακουγόταν στα αυτιά του Νικία σαν πελώριο κύμα που έσκαιγε ξανά και ξανά πάνω σε έναν βραχώδη ύφαλο. Του σηκώθηκε η τρίχα.

Ο Δαμοκλής κλότσησε με το μακρύ του πόδι το αριστερό γόνατο του Μενέσαρκου – το τραυματισμένο. Ο Νικίας ήξερε ότι το είχε χτυπήσει σε προηγούμενο αγώνα. Ο Μενέσαρκος κατάφερε να τον αποφύγει την τελευταία στιγμή, ωστόσο πόνεσε. Ο Δαμοκλής τον άρπαξε από τον λαιμό και ο Μενέσαρκος αντεπιτέθηκε με μια γροθιά στον σβέρκο. Ο Δαμοκλής ξανακλότσησε τον Μενέσαρκο στο γόνατο με την πατούσα του, ξανά και ξανά, ενώ εκείνος προσπαθούσε να αποφύγει τα χτυπήματα χοροπηδώντας και χώνοντας τα δάχτυλά του στην πλάτη του Δαμοκλή για στήριγμα.

«Όρια!» πέταξε κοφτά ένας από τους κριτές και κέντρισε με το ραβδί του τα οπίσθια του Μενέσαρκου.

«Απομακρυνθείτε!» πρόσταξε ο άλλος κριτής, σκουντώντας τους με το δικό του ραβδί.

Υπάκουσαν, χωρίς όμως να σταματούν την επίθεση. Ο Μενέσαρκος δεν κατάφερε να τον πετύχει, αλλά η βαθιά γροθιά του Δαμοκλή βρήκε τον Μενέσαρκο με δύναμη στο κάτω σαγόνι. Οι δύο παλαιστές κινήθηκαν προς τις αντίθετες πλευρές από εκείνες από τις οποίες είχαν ξεκινήσει. Ο Δαμοκλής βρισκόταν ακριβώς κάτω από

τα κιγκλιδώματα κοντά στον Νικία. Ήταν τόσο κοντά που ο Νικίας μπορούσε να διακρίνει τους κόμπους ιδρώτα στην πλάτη του Θηβαίου, όπως και τα μισοφέγγαρα που είχαν αφήσει τα νύχια του Μενέσαρκου όταν μπήχτηκαν στη σάρκα του.

Ένας Πλαταιεύς που στεκόταν δίπλα στον Νικία έσκυψε πάνω από το ξύλινο κιγκλίδωμα και φώναξε στον Δαμοκλή: «Ει, Θηβαίε. Δε χορεύεις στον θερισμό, για να αγωνιστείς έχεις έρθει... Ή μήπως το ξέχασες;»

Ο Δαμοκλής γύρισε και τον έφτυσε κατάμουτρα και, δυστυχώς, το εμετικό φλέγμα που βγήκε από το στόμα του πέτυχε στο μάγουλο τον Νικία, που το καθάρισε θυμωμένος. Ύστερα ο Δαμοκλής όρμησε στον Μενέσαρκο με το κεφάλι κατεβασμένο, αρπάζοντάς τον από τη μέση και χτυπώντας τον στο έδαφος. Ο Μενέσαρκος στριφογύριζε προσπαθώντας να ξεφύγει και βάλθηκε να σφυροκοπά τον Δαμοκλή στην πλάτη ενώ τα χέρια του δεύτερου αναζήτησαν τον λαιμό του. Ο Μενέσαρκος κύλησε καταγής, κλότσησε και πήδηξε όρθιος. Ο Κένταυρος πήρε θέση.

Ένας από τους κριτές κατέβασε με δύναμη το ραβδί του στο πόδι του Μενέσαρκου –για άλλη μία φορά είχε βγει έξω από το όριο της παλαιίστρας– και ο ηλικιωμένος παγκρατιαστής γρούλισε στον κριτή και με μία σαρωτική κίνηση το απέκρουσε. Ο κριτής τον κέντρισε σπρώχνοντάς τον προς τα εμπρός, τη στιγμή ακριβώς που ο Δαμοκλής πήδηξε όρθιος και έριξε μια κλοτσιά. Η φτέρνα του Δαμοκλή προσέκρουσε πάνω στην αριστερή κνήμη του Μενέσαρκου, μετατοπίζοντας εντελώς το γόνατό του.

Ο Μενέσαρκος ούρλιαξε από τον πόνο και απομακρύνθηκε κουτσαίνοντας. Ο Νικίας ένιωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι. Μετά βίας κρατιόταν να μην πηδήξει στην παλαιίστρα για να επιτεθεί στον Δαμοκλή. Ο Μενέσαρκος διέτρεχε πια σοβαρό κίνδυνο. Ο Νικίας απηύθυνε μια γρήγορη προσευχή στον Ερμή, τον θεό της τύχης.

Ο Δαμοκλής δεν έχασε χρόνο. Όρμησε για το τελειωτικό χτύπημα. Μα ο Μενέσαρκος έπεσε ανάσκελα, στην αμυντική στάση του κάβουρα, και κλότσησε μπροστά με το καλό του πόδι, πετυχαί-

νοντας τον σαστισμένο Δαμοκλή στη βουβωνική χώρα. Το πλήθος βόγκηξε με μια φωνή.

«Αυτό είναι!» φώναξε ο Νικίας.

Όπως ο Δαμοκλής διπλώθηκε από τον πόνο, ο Μενέσαρκος του επιτέθηκε ξανά, αυτή τη φορά με ένα πλάγιο χτύπημα στη μύτη με τη φτέρνα του. Ένας πίδακας αίματος ανάβλυσε από το πρόσωπο του Δαμοκλή. Ο Μενέσαρκος έκανε να τυλίξει τα ρωμαλέα μπράτσα του γύρω από τα πόδια του αντιπάλου του, αλλά ο Δαμοκλής τού ξέφυγε και του έριξε μια βίαιη αγκωνιά στο κεφάλι. Μια κραυγή γλίστρησε αθέλητα από τα χείλη του Νικία.

«Ει, εσύ! Αγόρι!» ούρλιαξε μια φωνή μέσα στο πλήθος.

Ο Νικίας γύρισε και είδε έναν αναποχοκκινισμένο επιτηρητή να τρέχει προς το μέρος του. Ο Νικίας έφυγε σαν τον άνεμο προς την αντίθετη πλευρά, ελισσόμενος ανάμεσα από μία ομάδα πλανόδιων πωλητών που συνέρρεε στη στοά της μίας εισόδου. Κατευθύνθηκε προς την αντίθετη πλευρά του σταδίου και στάθηκε σχεδόν αντικριστά στο σημείο που βρισκόταν πριν, κοντά στο ξύλινο κιγκλίδωμα πλάι στην παλαιίστρα. Παντού ολόγυρά του, όπου κι αν έπεφτε το μάτι του, αντίκριζε κόκκινους μανδύες. Ήταν περιστοιχισμένος από Σπαρτιάτες! Κάθονταν ασάλευτοι σαν αγάλματα και κανείς δε γύρισε να τον κοιτάξει.

Εξόν από έναν άντρα. Έναν απαίσιο Σπαρτιάτη χωρίς μύτη, μεγαλόσωμο σαν τον Μενέσαρκο. Κάθισε στον πάγκο ακριβώς πίσω του και έγειρε το κεφάλι του με ένα γρήγορο τίναγμα, μια κίνηση που θύμιζε στον Νικία έντομο. Ο παππούς του τον τον είχε δείξει νωρίτερα εκείνη την εβδομάδα. «Αυτός είναι ο Δράκων το Κρανίο», είχε πει. «Διάσημος Σπαρτιάτης πολεμιστής και αμείλικτος δολοφόνος».

«Φύγε από δω, σπανέ», είπε ο Σπαρτιάτης με σκληρή και πνιχτή φωνή, σαν να τον είχαν στραγγάλισει σχεδόν μέχρι θανάτου και να μην είχε ακόμη ανακτήσει τη λειτουργία του λάρυγγά του. Κάρφωσε τα άγρια σαν λύκου μάτια του στον Νικία.

«Αφησέ τον», ακούστηκε μια βαθιά, επιβλητική φωνή.

Δίπλα στον Δράκοντα καθόταν ένας βασιλοπρεπής νέος και κοιτούσε τον Νικία χαμογελώντας καλοκάγαθα. Ο Σπαρτιάτης αυ-

τός δεν έμοιαζε με τους συμπατριώτες του. Φορούσε πολυτελή κόκκινα μεταξωτά ενδύματα και δαχτυλίδια με πετράδια. Με τα ξανθά του μαλλιά, τα γαλάζια του μάτια και το τετράγωνο σαγόνι του, εύκολα θα μπορούσε κανείς να τον περάσει για κάτοικο των Πλαταιών.

«Φυσικά, πρίγκιπα Αρχίλοχε», αποκρίθηκε ο Δράκων σε τόνο που δεν υποδήλωνε ταπεινότητα ούτε σεβασμό.

Ο Νικίας ένευσε στον Σπαρτιάτη πρίγκιπα για να τον ευχαριστήσει κι ύστερα γύρισε πάλι το βλέμμα προς την παλαιστρα. Ο Ταύρος είχε πέσει στα τέσσερα βαριανασαίνοντας και κουνούσε το πελώριο κεφάλι του σαν σε σύγχυση. Αλλά και ο Κένταυρος είχε σκύψει, ξέπνοος και αυτός. Από τη μύτη του έτρεχε ποτάμι το αίμα από το τελευταίο χτύπημα του Μενέσαρκου, λερώνοντας το πάνω χείλος, το στόμα και το σαγόνι του με κόκκινους θρόμβους αίματος – σαν τον αραιό πηλό των αγγειοπλαστών. Ο Δαμοκλής έφτυσε αίμα, κλείνοντας τη μύτη με τα δάχτυλά του. Έγειρε το κεφάλι του προς τη μία πλευρά σαν να μην μπορούσε ο λαϊμός του να αντέξει το βάρος του.

Και τότε ήρθαν οι μύγες. Προσγειώθηκαν πάνω στους παγκρατιαστές και βάλθηκαν να γλείφουν το αίμα από τις πληγές τους, αλλά και το σάλιο που έτρεχε από το στόμα τους.

«Πλαταιές!» ανέβηκε στα ουράνια η μυριόστομη ιαχή.

Ο Μενέσαρκος κάτι ψέλλιζε. Ο Νικίας δεν μπορούσε να τον ακούσει. Οι κριτές τον προέτρεπαν να σηκωθεί μα εκείνος δεν έλεγε να κουνηθεί.

Ο Δαμοκλής έγειρε πίσω το κεφάλι, πιέζοντας τη μύτη με τα δάχτυλα για να σταματήσει την αιμορραγία. Τα μαλλιά του λύθηκαν και κρέμασαν σαν χαίτη αλόγου.

«Θήβα! Θήβα!» φώναξαν χιλιάδες άντρες. «Ο Κένταυρος της Θήβας!»

Ο Δαμοκλής έβαλε το χέρι στο στόμα και έβγαλε τη μαστίχα του – το κολλώδες ρετσίνι που χρησιμοποιούσαν οι παλαιστές για να προστατεύουν τα δόντια τους. Την έκανε μια μπάλα στη χούφτα του κι ύστερα τη δάγκωσε, κόβοντάς τη στα δύο. Έπειτα έχωσε από ένα κομμάτι σε κάθε ρουθούνι για να σταματήσει την αιμορραγία. Ση-

κώθηκε όρθιος και, απλώνοντας το χέρι του, έδειξε τον Μενέσαρκο.

«Σήκωσε το δάχτυλό σου και θα τελειώσουν όλα», βρυχήθηκε. Ο Νικίας ήξερε πως αυτή η κίνηση του μικρού δάχτυλου δήλωνε υποχώρηση. Παραδοχή ήττας.

«Ποτέ!» μονολόγησε ο Νικίας. «Όχι, Ταύρε, μην το κάνεις! Μην τον ακούς!»

«Ει, Κένταυρε!» γρύλισε ο Δαμοκλής. «Δείξε το δάχτυλό σου. Παραδώσου».

Το πλήθος άρχισε να ξεστομίζει συμβουλές, παραινήσεις και βρισιές. Ο Μενέσαρκος έκανε να σηκώσει το χέρι του – σαν να ετοιμαζόταν να αποδεχτεί την ήττα του.

«Παππού, όχι!» ούρλιαξε ο Νικίας.

Ο Μενέσαρκος σταμάτησε και κοίταξε τον Νικία στο κιγκλίδωμα. Το πρόσωπο του αγοριού πρόδιε την απογοήτευσή του. Ο ηλικιωμένος αθλητής αρχικά σάστισε, μετά όμως ένα αχνό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα ματωμένα χείλη του. Ο Νικίας τού έκανε το σήμα του παγκρατίου – χτύπησε με τη γροθιά του ενός χεριού του την παλάμη του άλλου. Ο Μενέσαρκος σφάλισε τα μάτια. Όταν τα ξανάνοιξε, ο Ταύρος στεκόταν στο ένα πόδι και ταλαντευόταν.

«Δεν εγκαταλείπω», είπε βραχνά ο Μενέσαρκος. «Δεν πρόκειται να παραδοθώ στον κτηνοβάτη Θηβαίο».

«Τότε θα σου βγάλω τα μάτια!» φώναξε ο Δαμοκλής.

Ο Δαμοκλής διέσχισε την παλαιότερα σαν σίφουνas και πήδηξε επάνω του, μπήγοντας τα χέρια στα μάτια του. Ο Μενέσαρκος ξαφνιάστηκε από την απρόσμενη και ορμητική αυτή επίθεση του Δαμοκλή. Έτσι, βρέθηκαν να παλεύουν σώμα με σώμα, χορεύοντας θαρρείς μια μακάβρια χορογραφία, με τον Μενέσαρκο να πιωπατά απεγνωσμένα προκειμένου να σταθεί όρθιος και τον Δαμοκλή να τον σπρώχνει αμείλικτα. Ο Δαμοκλής κατάφερε τελικά να κλοτσήσει το γερό πόδι του Μενέσαρκου και να προσγειωθεί επάνω του.

«Έπεσε! Ο Ταύρος έπεσε!» φώναζαν έκπληκτοι οι υποστηρικτές του Μενέσαρκου.

«Κένταυρος! Δαμοκλής ο Κένταυρος!» ζητωκραύγαζαν οι οπαδοί του Θηβαίου.

«Όχι! Όχι!» οδυρόταν ο Νικίας.

Οι παγκρατιαστές κυλιόνταν και χτυπιόνταν πάνω στην παλαιστρα σπαρταρώντας σαν φίδια. Η άμμος κολλούσε πάνω στο λάδι, στον ιδρώτα και στο αίμα του γυαλιστερού τους δέρματος και τους έκανε να μοιάζουν με ζωντανά αγάλματα. Κάποια στιγμή σταμάτησαν. Ο Μενέσαρκος είχε καταφέρει να κλείσει το στόμα του Δαμοκλή με την τεράστια παλάμη του. Ο Κένταυρος πάσχιζε να πάρει ανάσα. Το ρετσίνι με το οποίο είχε παραγεμίσει τα ρουθούνια του για να σταματήσει την αιμορραγία του αποδεικνυόταν μοιραίο λάθος. Πανικόβλητος, χαλάρωσε τα δάχτυλά του για να επιτεθεί στο πρόσωπο του Μενέσαρκου. Μα αυτή του ακριβώς την αντίδραση περίμενε ο πανούργος Ταύρος. Έτσι, με μία επιδέξια κίνηση του σώματός του, γλίστρησε από πίσω του ταχύτατα και εφάρμοσε τη λαβή του Μορφέα. Τα μπράτσα του τυλίχτηκαν σφιχτά γύρω από τον λαιμό του Δαμοκλή σαν μέγγενη που έκοψε την κυκλοφορία του αίματος προς τον εγκέφαλό του. Η κίνηση αυτή χαρακτήριζε τον Μενέσαρκο, που τη χρησιμοποιούσε από μικρό παιδί.

Ο σαστισμένος Θηβαίος έκανε να τεντωθεί προς τα πίσω για να πιάσει τον Μενέσαρκο απεγνωσμένα. Το πλήθος σηκώθηκε όρθιο σε μία κραυγή, σε μία γροθιά.

«Ζήτησες να μάθεις το όνομα του αγαπημένου μου προσώπου», φώναξε ο Μενέσαρκος κατανικώντας το πανδαιμόνιο του πλήθους. Τα μάτια του Δαμοκλή άνοιξαν διάπλατα και κατατρομαγμένα, καθώς είχε αρχίσει να χάνει τις αισθήσεις του. «Το όνομα που βγήκε από τα στήθη μου μετά το τέλος της μάχης», συνέχισε ο Μενέσαρκος.

Ο Δαμοκλής σήκωσε το χέρι και τράβηξε τις μαστίχες από τα ρουθούνια του αλλά δε γινόταν πια τίποτα – το μπράτσο του Μενέσαρκου είχε κλείσει τον λαιμό του.

«Άριστος λεγόταν», είπε κλαίγοντας ο Μενέσαρκος. «Κι ήταν ο γιος μου!»

Ο Νικίας γύρισε πίσω σ' εκείνη τη φρικτή μέρα μετά τη Μάχη της Κορώνειας, όταν ο παππούς του είχε φορτώσει το άψυχο κορμί

του πατέρα του στην παλιά χειράμαξα και είχε γυρίσει στο αγρόκτημα. Ο Μενέσαρκος έκλαιγε πάνω από το σώμα του μοναχογιού του ώρες ολόκληρες, ενώ οι γυναίκες κοιτούσαν αμίλητες και ασάλευτες. Ο Νικίας θυμήθηκε πόσο κρύα ήταν η τεφροδόχος του πατέρα του έτσι όπως την κρατούσε σφιχτά πάνω στο στήθος του. Η ίδια αίσθηση τον είχε κυριεύσει και τώρα, όπως είχε τυλίξει τα δάχτυλά του γύρω από το ξύλινο κιγκλίδωμα του Σταδίου με το βλέμμα καρφωμένο στους παγκρατιαστές. Θαρρείς και ένα παγωμένο βότσαλο είχε καθίσει στο στομάχι του. Η εικόνα των δύο αθλητών είχε αρχίσει να διαλύεται μπροστά στα μάτια του. Τα μάτια του είχαν γεμίσει δάκρυα και τον τύφλωναν. Μα κι η γλώσσα του είχε μια παράξενη γεύση. Ήταν το καμένο κρέας που βγάζουν από την αναθηματική πυρά. Είχε δίκιο.

Ο Δαμοκλής ο Θηβαίος σήκωσε το μικρό του δάχτυλο – το σήκωσε τόσο ψηλά ώστε να το δουν όλοι. Αμέσως μετά το χέρι του έπεσε άνευρο. Οι κριτές έτρεξαν στους παγκρατιαστές. «Απομακρυνθείτε! Απομακρυνθείτε!» ακούστηκε η εντολή. Μα ο Μενέσαρκος δεν άκουγε. Έχωσε το πρόσωπο του Δαμοκλή στην άμμο και πίεξε αμείλικτα σφίγγοντας τα μπράτσα του γύρω από τον λαιμό του αντιπάλου του, επιδιώκοντας να συνθλίψει την τραχεία του. Οι κριτές τον χτυπούσαν με τα ραβδιά τους. Ο Μενέσαρκος οριζοντιώθηκε πάνω στην πλάτη του Δαμοκλή και κόλλησε το στόμα του στο αντί του Θηβαίου, αγνοώντας τις ολοένα και πιο δυνατές και απελπισμένες κραυγές ολόγυρά του, σαν να επρόκειτο για κάποιο αιμοβόρο, ανάληγτο πλάσμα.

«Στέκεται στην αντίπερα όχθη της Στυγός», φώναξε γοερά ο Μενέσαρκος. «Τον βλέπεις; Βλέπεις τη σκιά του νεκρού μου γιου;»

Δεκάδες άντρες όρμησαν στην παλαιίστρα. «Ο Δαμοκλής υποχώρησε!» ωρύνονταν οι κριτές, μπήγοντας στα πλευρά του Μενέσαρκου τις αιχμηρές μύτες των ραβδιών τους. Ένας νεαρός από την ακολουθία του Δαμοκλή άρπαξε τα πόδια του νεκρού αθλητή και τον τράβηξε με όλη του τη δύναμη ουρλιάζοντας αποτρελαμένος στον Μενέσαρκο: «Δολοφόνε! Δολοφόνε!» Μα ο Μενέσαρκος δεν έλεγε να αφήσει τον εχθρό του.

Ο Νικίας γύρισε να φύγει, σκουπίζοντας τα καυτά δάκρυα από το πρόσωπό του και κρατώντας το στομάχι του και με τα δύο χέρια, σαν να φοβόταν ότι θα έκανε εμετό. Σήκωσε το βλέμμα και είδε τον Σπαρτιάτη πρίγκιπα Αρχίλοχο να παρακολουθεί το θέαμα στην παλαιίστρα και να χαμογελά ικανοποιημένος. Ο Δράκων όμως κοιτούσε τον Νικία κατάματα και τον περιεργαζόταν με βλέμμα δολοφονικό. Ο Νικίας τού το ανταπέδωσε με θράσος, χωρίς να πεταρίσει βλέφαρο, ένας νεαρός αγωνιστής που έσφιξε ενστικτωδώς τα χέρια του σε σιδερένια γροθιά.

431 π.Χ.

Μια χρονολογία που θα σφραγίσει για πάντα
τη μοίρα του αρχαίου ελληνικού κόσμου.

Μια απρόσμενη επίθεση θα φέρει αντιμέτωπες
την Αθήνα και τη Σπάρτη και θα σηματοδοτήσει
το ξέσπασμα του πολέμου που θα μείνει γνωστός
στην Ιστορία ως Πελοποννησιακός Πόλεμος.

Ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις θα βρεθούν οι Πλαταιές,
η πόλη-κράτος από την οποία θα ξεκινήσει η σύγκρουση.

Στις Πλαταιές, ο νεαρός αθλητής Νικίας προπονείται
στο παγκράτιο και ονειρεύεται να δοξαστεί ως ολυμπιονίκης,
αλλά βλέπει τα σχέδιά του να ανατρέπονται όταν μπλέκει
σε έναν άγριο καθγά και κατηγορείται για φόνο.

Δεν προλαβαίνει να περάσει από δίκη, καθώς ένας προδότης
οδηγεί τους εισβολείς στην πόλη. Με τον εχθρό
εντός των πυλών, οι κάτοικοι των Πλαταιών πολεμούν για
τη ζωή τους. Ο Νικίας δραπετεύει, συγκεντρώνει μια ομάδα
γενναίων πολεμιστών και τους οδηγεί σε μιαν αποστολή
αυτοκτονίας, που θα κρίνει τη μοίρα της οικογένειας,
των φίλων του και της γυναίκας που αγαπά.

Στην παράδοση που δημιούργησαν συγγραφείς όπως
ο Μπέρναρντ Κόρνγουελ και ο Στίβεν Πρέσφιλντ,
ΟΙ ΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑ αποτελούν ένα πλούσιο
σε λεπτομέρειες και χορταστικό ιστορικό μυθιστόρημα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0325-0

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13003

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η